

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Evangelistarivm M. Maruli Spalaten. opus vere
euangelicum, sub fidei, spei & charitatis titulis in septem
libros partitum**

Marulić, Marko

Coloniæ, 1532

VD16 M 1298

Verba sanctorum martyrum ad tyrannum in ipsos sæuientem. ca. 21.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35578

in Hierusalem paratus sum propter nomen domini Iesu. Non est ergo suor um lachrymis motus, non mortis periculo deterritus, ut a proposito desisteret, tanto amore flagrabat Christum omnibus quibus poterat euangelizandi, decernens non ante a prædicatione eius cessare, quam in corpore viuere cessasset. Neque solum Paulus, qui plus omnibus laborauit, certum ac deliberatum id habuit, sed plane omnes illi, qui supplicia necemque pati maluerunt, quam fallacibus dijs libamenta offerre.

Verba sanctorum martyrum ad
tyrannum in ipsos sæuientem.

Cap. XXI.

Quid enim aliud dum torquerentur, tacendo ad infidelem tyrannum dicere videbantur, nisi vre, tunde, diuelle, lanta, idola tua nõ adorabimus, Christum autem dei filium confitemur, cum patre & spiritu sancto vnum deum, vnum dominum. Potes corpora ista Cæsar cruciatibus absumere, facere vto ut aliud sentiamus aut loquamur non potes. Dummodo hac in parte fortitudo nostræ præualeat, iuuat in illa qua te potentiolem existimas, nos esse imbecilles atque imbelles. Quo enim magis nos affligis grauiusque excrucias, magis vitæ æterna dignos efficis, & dum nocere arbitraris, prodes. Tua sæuitia, nostra est gloria. Cum nos interficere credas, carcere isto corporis liberas. Vnde soluti de terra, tollimur ad cælum, & pro patientiæ virtute a domino coronamur: non corona sicut est tua peritura, sed nunquam deficiente, nunquam defutura. Liber itaque abs te interim, ut viuamus cum Christo, quem nulla vi nobis potes auferre, neque nos vlla quæstione, vilo tormentorum genere a charitate eius separare. Hoc te frustra prorsus conatum scies, cum etiam ipsa postrema in mortem anhelantiũ voce Christum inuocari, Christum glorificari audieris, & tunc demum te victum senties, sed fateri pudebit. Nos

enim in isto fidei agone voti nostri compotes erimus, tu tui nequaquam, qui ideo nos torques, vt a Christo auertas, & ad deorum quos palam contemnimus, cultū compellas. Et cum hoc quod maxime cupis, perficere in nobis minime valeas, nonne superatus es nostra constātia, nostra pro Christo fide, quos ne interficiendo quidem vt tibi assentiamus potes inducere? Citius saxa scopulosq; & montes de loco suo mouebis, quam nobis fidem Christo daram eripies. Non tamen stabilitatis nostræ nobis laudem damus, Christi beneficio fortes sumus, Christi virtute in nobis manente tibi non succumbimus, Christo deniq; ad iuuante contra omnia aduersa luctamur, & potimur victoria. Eidem gratias agimus, & cum pœnis afficimur & cum in sententia veritatis perseueramus. Tota autem perseuerandi ratio est, quia post laborem in illo requiescere speramus, semper beati futuri, qui semper vsque in finem fuimus fideles, nec victi scuitia tua, sed probati. His quidem & huiusmodi verbis illos vel locutos, vel loqui potuisse quis dubitat, nisi qui euangelio non credit, & peruersæ mentis aure non admittit veritatem? Ipsorum enim omne studium fuit, domini sui vestigia obseruare, cum moræ integritate, tum patientia persecutionum. Præbuit ille se nobis in exemplum, & qui resistere poterat violentiæ hominum, atq; omnes simul vno verbo oris sui interficere, maluit iniurias pati, & ignominiosa crucis morte consumi, vt suis fidelibus humilitatem patientiamq; commendaret. Quamobrem ait: Qui non accipit crucem suam & sequitur me, non est me dignus. Quid inquires agam, si desit persecutio, si nemo ad impletatē compellit, quomodo crucem domini portare debeo? Si paratus es impta suadentibus nunquam cedere, & prius omnes omnium tormentorum cruciatus forti animo subire, quam Christum deserere, crucem domini geris, & ipsum sequeris, illoque te dignum præstas. Da igitur operam, ne prompta desit voluntas ad patiendum tunc quoq; cum patiendi non suppetit occasio. Quod si feceris, tu quoq; a domino in pace collectus cum sanctis

Mat. 16.

Pfal. 63

martyribus dicere poteris. Ego sum pauper & dolens, & salus tua deus suscepit me, laudabo nomen dei mei cum cantico, magnificabo eum in laude. Interim martyrium tuum sit, castigare corpus tuum, & in seruitute redigere, ut obediat spiritui, vigilare, orare, ieiunare, die ac nocte in lege dei meditari, euangelij præcepta obseruare, amicos inimicosque diligere, nemini malum pro malo reddere, & pati potius quam inferre iniuriã. Talis vita eos etiam ad beatitudinis gloriam euexit, quos persecutionis gladius non attigit. Quotidianum quippe martyrium est, aduersus carnis molestias diaboliq; dolos assidue stare, & non sinere suffodi domum, nec irruentibus vitijs vasa diripi virtutis. Oportet igitur superbiam repellere humilitate, libidinem castitate, parsimonia luxuriam, patientia iracundiam, liberalitate auaritiam: & breuiter vitium virtute. Sic vincere non equidem minus laudabile esse reor, quam execranda in fidelium imperia per tormentorum patientiam superare. Nam qui ita vitam instituerit, eum iam idoneum esse scias ad omnia dura, difficilia atq; aspera pro nomine domini perferenda. Non potest non habere talem tolerandi affectum, qui domino in omnibus obsequendi gerit curam. Audi Hieronymum dicentem: Vtinam ob domini mei nomen atq; iustitiam cuncta gentilium turba me persequatur & tribulet: vtinam in opprobrium meum stolidus hic mundus exurgat, tantum ut ego merear a Christo laudari, & suæ pollicitationis sperare mercedem. Quoties igitur exercendæ patientiæ cessat occasio, non cesserit in nobis ipsa pariendi voluntas, & martyrum gloriæ participes esse merebimur.

S. Hieron.

Quod non debemus vltro nos offerre supplicis.

Cap. XXII

Mat. 14.

Veruntñ in persecutionib' vltro nos offerre ipsi non debemus. Quñ temerariū est obijcere se periculis nulla cogente necessitate. Vñ precipit dñs, di-